

Oyinkan Braithwaite

Sora mea,
ucigașa în serie

Traducere din limba engleză
de Iulia Gorzo

CUPRINS

Cuvinte	5
Dezinfectant	6
Carnețelul (3)	10
Poezia (4)	12
Respirație	14
Uniformă (5)	20
Pacientul (6)	25
Instagram (11)	27
Recepție	32
Muzică	36
Tata	40
Cuțit	43
Efo	44
Cântec	48
Roșu	52
Școală (8)	58
Pată (9)	60

Casă	62
Pauză (10)	65
Defect (12)	67
Flapper (13)	72
Rimel (14)	76
Orhidee (15)	81
Tata	86
Brățară (17)	89
Timp	92
Pacientul	94
Curățenie (20)	97
Întrebări (21)	103
Sânge	108
Tata (23)	111
Maga (24)	114
Cercetare	118
Inimă (25)	121
Îngerul morții	124
Naștere (27)	127
Aniversare (28)	128
Comă (29)	134
Jocul (30)	138
Șaptesprezece (31)	141
Devoratoare de bărbați (31b)	143
Trez (32)	145

Piață (33)	148
Memorie (34)	150
Nebunie (35)	153
Adormită (35)	156
Înghețată	158
Secret (38)	162
Prieten (39)	166
Arșiță	171
Familie	176
Păcătoșii n-au somn	180
Tata	182
Soție	188
Noapte	195
Distrus	196
Șarpe (40)	200
Peter	202
Sângele apă nu se face	203
Pacientă	209
În două luni	212
Sfârșit	216
Acuzată	221
Tata	223
Adevăr	227
Plecat	230
Cinci	232

DEZINFECTANT

Dezinfectantul maschează mirosul de sânge, pariez că nu știați asta. Majoritatea oamenilor folosesc dezinfectant la nimereală, în ideea că e un produs bun la toate, fără să se sinchisească să parcurgă lista cu ingrediente de pe spate, nici să revină la o suprafață curățată recent, pentru o privire mai atentă. Da, dezinfectantul igienizează, dar nu e foarte eficient la îndepărtat reziduuri; așa că eu îl folosesc abia după ce curăț toate urmele de viață și de moarte din baie.

E evident că ne aflăm într-o cameră recent renovată. Are aspectul acela nefolosit, mai ales acum, după ce am stat aproape trei ore să curăț viața împrăștiată pe pardoseala de vinil. Cel mai greu a fost să curăț sângele care se scursesese între duș și siliconul din jur. E o parte de care poți uita cu ușurință.

Pe nicio suprafață nu sunt obiecte – gelul de duș, periuța lui de dinți și pasta sunt toate în dulăpiorul de baie de deasupra chiuvetei. Mai e doar preșul de la duș – un dreptunghi galben cu o față zâmbăreață neagră într-o cameră altfel complet albă.

Ayoola stă pe toaletă, cuprinzându-și cu brațele genunchii ridicați. Sângele de pe rochie i s-a uscat și nu riscă să picure pe podeaua albă, care a căpătat luciu. Și-a strâns codițele în vârful capului, ca să nu măture podeaua cu ele. Mă fixează cu ochii ei mari, căprui, temându-se că m-am înfuriat, că în curând o să mă ridic din genunchi și o să-i fac morală.

Nu sunt furioasă. Poate doar obosită. Sudoarea de pe frunte mi se prelinge pe podea și o șterg cu buretele albastru.

Mă așezasem la masă când m-a sunat ea. Pusese totul pe tavă – furculița în stânga, cuțitul în dreapta farfuriei. Împăturisem șervetul în formă de coroană și-l pusese în centrul farfuriei. Oprisem filmul la genericul de început și tocmai sunase cronometrul de bucătărie când telefonul a pornit să vibreze violent pe masă.

O să se răcească mâncarea până ajung acasă.

Mă ridic și clătesc mânușile în chiuvetă, dar nu mi le scot. Ayoola se uită la reflecția mea în oglindă.

— Trebuie să luăm cadavrul de-aici, îi spun.

— Ești supărată pe mine?

Poate că o persoană normală ar fi supărată, dar eu nu simt decât nevoia urgentă de a scăpa de cadavru. Imediat cum am ajuns, l-am înfășurat într-un prosop vechi și l-am cărat până în portbagajul meu. După care mi-am petrecut cincisprezece minute vomitând într-o rigolă – nu de la sânge și nici măcar de la felul în care mă fixau ochii lui. Ci de la senzația lăsată de pielea cadavrului, care se menținuse foarte vie și elastică; de la senzația că ceva care fusese însuflețit devenise un obiect inert.

Ne întoarcem la portbagaj și el e tot acolo, așteptându-ne.

Al treilea pod continental e aproape necirculat la ora asta târzie. Și, cum nu sunt felinare stradale, e aproape întuneric beznă. Dar dacă te uiți dincolo de pod, vezi luminile orașului. Îl ducem unde i-am dus și pe ceilalți – pe pod și în apă. Măcar n-o să se simtă singur.

A curs ceva sânge și în portbagaj. Ayoola, pentru că se simte vinovată, se oferă să curețe. Dar eu

îi iau lichidul din mână și-l torn peste pată. Nu știu dacă în Lagos există tehnologie pentru o anchetă serioasă la locul unei crime, dar Ayoola n-ar fi în stare să curețe la fel de bine ca mine.

CARNEȚELUL (3)

— Cine era tipul?

— Femi.

Notez numele. Suntem în camera mea. Ayoola stă pe canapea, picior peste picior, cu capul sprijinit de spătarul scaunului. I-am ars rochia cu care fusese îmbrăcată și a făcut o baie. Acum poartă un tricou roz și miroase a pudră de talc pentru bebeluși.

— Și numele de familie?

Ea se încruntă, își strânge buzele pline, apoi clatină din cap ca pentru a readuce numele în prim-planul minții. Mai bine-i luam portofelul.

Închid carnețelul. E mic, mai mic decât palma mea. Am văzut odată o filmare de la TEDx¹, cu

---

¹ TED (Technology, Entertainment, Design) – program de conferințe inițiat de o asociație americană, pe

un tip care zicea că de când are la el un carnețel în care notează zilnic un moment de bucurie, viața i s-a schimbat. De-aia cumpărasem carnețelul. Pe prima pagină, scrisesem: „Am văzut o bufniță albă de la fereastra dormitorului.“ De atunci, carnețelul rămăsese aproape gol.

— Știi și tu că nu e vina mea.

Doar că nu știu. Nu știu la ce se referă. Vorbește despre neputința de a-și aminti de numele lui de familie? Ori despre moartea lui?

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îmi spune.

---

diverse teme de actualitate. TEDx sunt conferințe similare, organizate de către deținătorii unei licențe TED.

POEZIA (4)

Femi îi scrisese o poezie.

(Ține minte poezia, dar nu și numele lui de familie.)

*Vă provoc să găsiți un cusur
Frumuseții ei;
Sau să aduceți altă femeie
care să-i stea alături
fără să pălească.*

Și i-o dăduse scrisă de mână, pe o hârtie împăturită în două – ca în liceu, când ne trimiteam între noi bilețele de dragoste. Toate astea o impresionaseră (trebuie spus însă că Ayoola e mereu impresionată când i se ridică-n slăvi meritele) și fusese de acord să fie femeia lui.

Când au împlinit o lună, ea l-a înjunghiat în baia apartamentului lui. Fără să vrea, bineînțeles. El încercase s-o posede cu forța. Considerase că o așteptase destul o lună.

(Dar ce căuta cuțitul la ea?)

Cuțitul era ca să se apere. Cu bărbății nu știi niciodată, își iau ce vor, când vor. N-avusese de gând să-l omoare, doar să-l intimideze s-o lase în pace, dar arma ei nu-l speriasc. El avea peste 1,80 m și probabil că o considera un fel de păpușă mai mare, cu statura ei mărunță, genele lungi și buzele pline, trandafirii.

(Descrierea e a ei, nu a mea.)

Îl omorâse dintr-o lovitură, străpungându-l direct în inimă. Dar îl mai înjunghiasc de două ori, ca să fie sigură. El se prăbușise la podea. După care liniște totală, întreruptă doar de propria ei răsufare.

RESPIRAȚIE

Două fete intră într-o cameră. Camera e într-un apartament. Apartamentul e la etajul al treilea. În cameră e cadavrul unui bărbat adult. Cum au dus ele cadavrul la parter fără să fie văzute?

Primul pas, se aprovizionează.

— Câte cearșafuri ne trebuie?

— Câte are în casă?

Ayoola a ieșit fuga din baie și s-a întors înarmată cu informația că erau cinci cearșafuri în dulapul cu lenjerie. Mi-am mușcat buza. Ne trebuiau multe, dar mă temeam ca nu cumva familia lui să observe dacă rămânea doar cearșaful întins pe pat. Ceea ce n-ar fi fost chiar atât de ciudat pentru un bărbat obișnuit. Dar el era un tip pedant.

— Adu trei.

Al doilea pas, curăță sângele.

Am înmuiat un prosop în sânge și l-am stors în chiuvetă. Am repetat mișcarea până când podeaua s-a uscat. Ayoola îmi dădea târcoale, legănându-se de pe un picior pe altul. I-am ignorat nerăbdarea. Durează mult mai mult să scapi de un corp decât de un suflet; mai ales dacă nu vrei să rămână urme de violență.

Al treilea pas, îl transformă în mumie.

Am întins cearșafurile pe podeaua care se uscaseră între timp, iar ea a rostogolit cadavrul. Eu nu voiam să-l ating. Îi ghiceam trupul sculptural sub tricoul alb. Arăta ca un bărbat care ar fi putut supraviețui câtorva lovituri de cuțit – un Ahile sau un Cezar. Moartea nu apucase încă să-i înmoaie umerii lași și abdominalii concavi. Imediat ce intrasem în cameră, îi verificasem pulsul de trei ori, apoi de încă trei ori. Poate că dormea – cu capul plecat, cu spatele arcuit, lipit de perete, cu picioarele depărtate. Poate că medita.

Ayoola a tras cadavrul pe cearșafuri, icnind și răsufând din greu. Și-a șters fruntea de sudoare, mănjindu-se de sânge. L-a acoperit cu un colț de cearșaf, ascunzându-i fața și corpul. Apoi am ajutat-o să-l rostogolească și l-am înfășurat strâns în